

Prædiken til Pinsedag 2015, Joh. 14,22 – 31. Vrå og Em kirker.

290 – 299 – 282 – 292 - 725

”Apostlene sad i Jerusalem og bød på Herrens time.”
Man ser det for sig. De første disciple, der siden påsken havde oplevet så meget forvirrende. Den tomme grav. Jesus, der kom til dem i syner som den opstandne, snart her, snart der. Det var mærkeligt alt sammen, ja, men var det også noget at bygge på? Hvad var virkelighed, hvad var ønskedrøm?

Virkeligt var, at de havde mødt en og levet med en, som de ikke kunne glemme: en mand, der havde vist dem en måde at leve på, som var meget enkel - og meget anderledes. De havde set en storhed, som var vidt forskellig fra den, som de kendte fra deres hverdag med romersk besættelsesmagt og en kejser i Rom, hvis ord var lov. Jesus var ikke en støvletrampende overmagt, der holdt folk nede, tværtimod. Hans storhed bestod i, at han løftede folk op i højhed. De havde selv oplevet det! De havde mødt en menneskelighed, som havde vendt op og ned på deres liv. De havde mødt en, som så dem som værdifulde, værd at kæmpe for. For ingen burde gå til spil, alle var jo Guds børn.

Og nu var han væk. Korsfæstet, død og begravet, forsvundet op i den blå himmel. Det hele havde altså kun været drøm og ønsketænkning.

”Da hørtes på ”Sion der sus og brus, det bølgede som et lagen...”

Hvad var det, der skete pinsedag? Selvom vi har Lukas beretning om tunger af ild og en mirakuløs nedbrydning af alle sprogskel, så er det alligevel svært at sige sådan helt præcist. Men det, vi kan slå fast, er, at en følelse af noget overvældende må have grebet apostlene. Fra at have været forvirrede og usikre, vidste de med et i deres hjerte, at det var sandt det, de havde mødt. De var ikke mere i tvivl men overbeviste om, at de i Jesus havde mødt vejen og sandheden og livet. Hvordan kan vi vide det? Det kan vi af, at de fra da af begyndte at forkynde vidt og bredt alt, hvad de havde hørt Jesus sige og gøre i håb om, at flere og flere ville komme til at se ham ligesom de selv: som verdens lys og verdens frelser.

Sådan gik det til, at Kristusbevægelsen startede. Den begyndte som en bølge, og bølgen bredte sig over verden, somme tider langsomt, somme tider hurtigt, alt efter hvordan den blev mødt, men lægge sig for at forsvinde, gjorde bølgen ikke på noget tidspunkt. Som ringe i vandet er evangeliet gået ud. Og på et tidspunkt nåede det også vore kyster, og har nu levet hos os i 1000 år.

Forklaringen? Ja, det er ikke til at forstå uden den kraft, vi kalder Helligånden.

Jeg tror, at vi kender det. Nogle gange kører bare de gamle evangeliefortællinger som slidte grammofonplader

for vore ører, nogle gange er dåben bare lidt vand i hovedet og nadveren kun et støvet ritual, man skal igennem, men pludselig en dag er det anderledes. Ordene og dåben og nadveren bliver levende og nærværende – betydningsfulde, ja, livsvigtige.

Hvordan går det til? Vi tror, at det er Helligånden, der virker. Vi har ikke bedre ord for det.

Men ånd er ikke kun et begreb, vi kender fra kirken. Vi kan også bruge ordet i forbindelse med naturen. Vi har nu i snart mange dage kunnet glæde os over alt det dejlige, der sker i naturen. Træerne, der er blevet grønnere og grønnere dag for dag, de blomstrende buske og frugtræer. Vi har et par æbletræer derhjemme i haven. Som et broget rød-hvidt tæppe har blomsterne lyst op midt i alt det grønne. Det er en fryd at se sådan et træ. Man ved jo godt, at det kun er et stykke natur, et træ som millioner af andre, der bare gør, som det genetisk er indkodet til, som er ved at lægge an til at formere sig. Sådan set slet ikke noget at tale om. Og så udsender det alligevel signaler til mig, som i den grad opliver mig. Hvorfor? Måske man kunne sige, at her møder vi Ånden i naturen, den ånd, som gør den større og mere livgivende end forstanden kan sige.

Vi kender også til fænomenet hos mennesker. Der er ånd over det menneske, kan vi sige. Og hvad mener vi? Vi mener, at her møder vi noget, som gør os godt, som gør vort eget liv større og rigere. Det behøver ikke at have noget med lærdom eller store eksamener at gøre. Nej, det

som den åndfulde person udsender, er indføling, visdom, agtelse og kærlighed. Og derfor ranker vi ryggen og synes, at det er godt at være i nærheden af det menneske, der har den ånd over sig.

Naturens ånd, et menneskes ånd, Guds Ånd, Helligånden, det kunne lyde som forskellige slags ånd. Men måske er det i virkeligheden dele af den samme ånd, hvad enten den knytter sig til evangeliet, eller til mennesker eller til naturen. Måske.

Grundtvig lægger i hvert fald op til den forståelse i sin prægtige salme: I al sin glans nu stråler solen. Her blandes naturbilleder og Gudsbilleder, Vorherre Kristus og pinseliljetiden. Det hele samles i det ordbillede, man aldrig kan blive færdig med: det ånder himmelsk over støvet.

Pinse, det er nu, det er hver gang livet åbner sig for os og vi ser os selv i den store Gudskabte sammenhæng, som dem, der lever, fordi Gud i sin kærlighed under os at være til. Pinse gør det godt at være til. Og det selvom livet jo ikke bare er en dans på roser.

Maj måned har bragt meget skønt med sig, men vi ved jo meget vel, at andre steder ser det anderledes ud. Tænk på hæslighederne i det borgerkrigshærgede Syrien, tænk på de druknende i Middelhavet, tænk på vores egen frygt for at miste den relative tryghed, vi lever i, som gør os tilbøjelige til at lukke vore hjerter og vore øjne for nøden, - det er også maj måned 2015. I sollyset, mellem alt det

spirende grønne, bliver det mørke i verden og i en selv så ekstra tydeligt.

Det mørke undgår ingen. Og hvis vi skal være tro mod virkeligheden, så må vi se det i øjnene og prøve at bære det.

Men forhåbentlig vil Helligånden også i vor situation være stærk nok til at trænge igennem og komme os til hjælp, så vi ikke bare synker sammen under vægten af mismod og forvirring og dødsangst.

Ingen har set Helligånden, men i trosbekendelsen slår vi fast, at den har en række virkninger, som den kan kendes på. Det er den, der giver os den tanke, at vi må have et fælles rum at samles i, hvor vi kan komme og finde fred og være Gud nær og gehøre evangeliet - en hellig almindelig kirke. Og det er Helligånden, der gør os stærkere end vore fordomme og frygt, så vi ser, at ”de andre” også er medmennesker, brødre og søstre også selvom de er os til besvær og en trussel mod vor pengepung. Det er tanken om ”de helliges samfund”. Og selvom man kan have mange ting at bebrejde sig selv – og med rette -, ens egen hjertekulde for eksempel, så vil Helligånden forhåbentlig også komme og give os den der fornemmelse af grundlæggende accept, som vi alle behøver for at kunne leve. I trosbekendelsen kaldes det syndernes forladelse. Og endelig må vi håbe, at Helligånden vil komme og overbevise os om, at det aldrig er totalt håbløst, at ikke engang de største katastrofer kan skille os fra Gud og hinanden, men kærligheden er netop

så stærk, at den overvinder alt, selv døden. Vi kalder det: kødets opstandelse og det evige liv.

Pinse, det er Helligåndens fest. Og det bliver pinse for os, når vi ser Gud i mennesket Jesus Kristus og derfor ikke er i tvivl om, at kærligheden er det bærende og blivende - med andre ord: ser, at det ånder himmelsk over støvet.

Pinse det er troen og håbet og kærligheden, der kommer til os igen og opliver os, ligesom det blomstrende æbletræ efter en lang vinter.

Amen